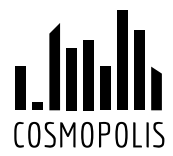

**ZAČALO
TO
POLIBKEM**
Ella Quinnová

COSMOPOLIS

**ZAČALO
TO
POLIBKEM**

Ella Quinnová

Přeložila Lucie Libovická

It Started With a Kiss (The Worthingtons 3)

Copyright © 2017 by Ella Quinn

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024

Translation © Lucie Libovická, 2024

Cover photos © detchana wngkheeree, Anna Jastrzebska,

KathySG /Shutterstock.com

ISBN 978-80-271-3957-6

KAPITOLA PRVNÍ

Brzké ráno, Hyde Park, květen 1815

Teprve před chvílí nastal rozbřesk, ve vzduchu se vznášel mlžný opar, takže slunce skrz něj vypadalo jako malá žlutá kulička. Gideon, vévoda z Rothwellu, byl přesvědčený, že v tuhle časnou raní hodinu tu bude jezdit sám. Nutně potřeboval klid, který mu dokázala poskytnout jen divoká jízda, a tak se hnál na koni po prázdné vozové cestě. Zničehonic se z mlhy před ním vyřítil tmavý hnědák a narušil jeho samotu. Jeho pozornost však upoutal ohromný pes, jenž držel s koněm krok, byl velký skoro jako poník.

Co to je k čertu za potvoru?

Faisu, jeho černý murgeský hřebec, nervózně poskočil, když ho Gideon zastavil. „Jen klid, chlapče. Není potřeba, aby tě ta bestie pocuchala. Vmžiku by ti dokázala překousat šlachy.“

O chvíli později se osobě na koni uvolnila zpod klobouku dlouhá tmavá kadeř a jezdčyně hned upoutala Gideonovu pozornost. Než dojela až k němu, stihl si prohlédnout její nádhernou postavu oblečenou do tmavomodrého jezdeckého obleku i vzorný sed.

Sjela ho pohledem od hlavy k patě, a když ho míjela, na krátký okamžik zpomalila svého koně. V chladném vzduchu jí zčervenaly tváře a svěží růžové rty jí ozdobil mírný úsměv. Jejich pohledy se setkaly a ulpěly na sobě. Jako by byli jediní dva lidé na světě. V ten okamžik zachvátil Gideona pocit, jako by těm živým očím jezdčyně, které odstínem modři připomínaly lapis lazuli, zcela propadl.

Table žena nemůže být skutečná.

Mrkl, a byla pryč. Napadlo ho, že si ji jen vysnil, ale o pár vteřin později kolem něj projel podkoní, který se očividně snažil dostihnout svou paní.

Na okamžik měl i on nutkání otočit se a jet za ní, ale to by nevedlo k ničemu dobrému. Zjevně to byla urozená dáma, a i kdyby se mu podařilo se s ní seznámit a jejich vztah by se zdárně rozvíjel, ještě se nenacházel v situaci, která by mu dovolovala se oženit.

Byla čirá fantazie myslet hned na sňatek kvůli ženě, kterou zahlédl jen na letmý okamžik, když ho mýjela. Ale stejně byl rád, že se může aspoň zasnít.

Zatracený otec! Kdyby ještě žil, trásl bych jím tak dlouho, až by zase dostal rozum.

Jenže když se Gideon vrátil z Kanady, starý vévoda byl už přes tři měsíce pod drnem. Teď mohl Gideon jen sbírat střepy toho, co po otci zbylo.

„Tak pojd', chlapče.“ Přestal snít o modrookém zjevení a pobídl Faisua do klusu. „Je načase se vrátit. Když už jsem tady, mohl bych aspoň získat nějaké informace a zaplatit pár účtů.“

Neměl odjíždět. Ty škody, to byla jeho vina. Kdyby zůstal doma, o nic by nepřišli. Jak zní to staré přísloví o tom, že člověk sklídí, co zasil? Teď bylo jen a jen na něm dát do pořádku državy vévodství a navrátit je do stavu, ve kterém se nacházely ještě před několika lety, než odjel do kolonií a hrál si v divočině na zálesáka. Nabyt tam zajímavé zkušenosti, ale ty mu bohužel nepomůžou získat zpět majetek a modernizovat panství.

O čtvrt hodiny později, když vjížděl do stájí za svým městským domem, bloudil očima po budově a přemítal, jak brzy ji bude třeba opravit. Když se vrátil z Kanady, prvním šokem bylo zjištění, že mu zemřel otec. Poslali mu dopis, který ale před jeho odjezdem z kolonií nedošel. Druhým značným překvapením byl ubohý stav nemovitostí. Nešlo mu na rozum, jak mohl kdysi značně prosperující majetek za tu krátkou dobu tak zchátrat. Kéž by věděl, co se stalo,

že otec zanedbával majetek, na který byl v minulosti tak hrdý. Ještě větší záhadou však bylo to, že mu nikdo v Rothwell Abbey nedokázal vysvětlit, proč se jeho otec tak najednou změnil.

Kéž by zůstal doma, kam patří, místo toho, aby se vydal za oceán. Takhle dostal lekci, že nemůže nechat svůj majetek na starosti jiným lidem.

Z toho důvodu teď opravdu neměl čas vyrazit si do Londýna, ani jen takhle na skok, ale jeho bratranec Edmond Bentley mu poslal dopis, ve kterém ho požádal o pomoc, a tak byl Gideon tady.

„Vaše Milosti.“ Barnes, jeho podkoní, přispěchal blíž a chytil hřebce za ohlávku. „Přeberu si ho.“

„V jakém stavu je střecha?“ zeptal se Gideon, když seskočil z koně. Byl doma sice jen krátce, ale za tu dobu už pochopil, že se musí ptát. Jak se zdálo, nikdo nebyl ochoten sdělovat mu informace jen tak sám od sebe. „A chci slyšet pravdu. Je jednodušší opravit místo, kudy zatéká, než škodu, kterou to může způsobit.“

„Zatím je všude sucho, Vaše Milosti. Dohlédnu na to. Ale u některých oken se drolí tmel a vypadává sklo.“

Kdyby nebylo nic horšího, Gideon by se považoval za šťastného člověka. Bude to chtít čas a trpělivost opravit zanedbané budovy, ale ať je odsouzen k věčnému zatracení, jestli připustí, aby došlo k dalším škodám. „Zařídte opravu.“

„Ano, Vaše Milosti. Zdržíte se tu dlouho?“ zeptal se muž s nadějí ve větrem ošlehané tváři.

„Pár týdnů, možná méně. Mám spoustu práce v Rothwellu i na dalších panstvích.“

„To bude náročné.“ Postarší muž si poklepal na stranu nosu. „V tom případě se postarám o to, aby byl městský kočár v pořádku. Aby se neporouchal, až ho budete potřebovat. Nebo aby nevypadal ošuntěle.“

„Jestli to je pořád ten, který si pamatuju, budeme ho muset vyměnit za nový.“ Řekl to hlasem ještě smutnějším, než byla jeho nálada, a ta byla pochmurná až dost.

„Ještě bude pár let sloužit.“ Podkoní už odváděl Faisua do stáje, ale zastavil se. „Nechte to na starém Barnesovi.“

„Děkuju vám.“ Gideon doufal, že do svého hlasu vložil dost vděčnosti, kterou k letitým sluhům své rodiny cítil. Byly to opravdové skvosty. Bez jejich oddanosti a trpělivosti by byl život jeho i jeho rodiny mnohem složitější.

„Když už jste tady, co plánujete dělat s těmi novými kočáry, které si starý vévoda objednal od Hatchetta?“

„S novými kočáry?“ Musel se dost snažit, aby mu nespadla čelist. Zatracený otec, kam dal rozum? Jenže tenhle zbytný rozmařilý nákup přesně odpovídal střípkům informací, které si Gideon dával dohromady o tom, jak se starý vévoda choval v poslední době. Když utrácel za kočáry, na údržbu panství mu samozřejmě zbylo jen málo.

„Koupil uzavřený landauer a také jeden vysoko posazený faeton.“

„To snad ne!“ Taková hloupost. „K čemu potřeboval ten otevřený kočár?“

Barnes se začervenal. „Myslím, že byl pro tu chamtivou lehkou ženskou, se kterou si začal.“

To byl takový šok, že Gideonovi vyrazil dech. Jeho rodiče si byli navzájem velmi oddaní, neznal jiný pár, který by se tolik miloval. Jak se stalo, že se jeho otec tak drasticky změnil? A proč proboha Gideonovi nikdo nenapsal a nepožádal ho, aby se vrátil domů?

Zatraceně. Ještě tohle potřeboval.

Byl velmi zklamaný. Prohrábl si vlasy a přitom si shodil klobouk. A přesto to určitým způsobem odpovídalo útržkovitým zvěstem, které zaslechl, nebo spíš nechtěl slyšet, o smrti svého otce. Možná že právě tohle byl důvod, proč se matka chovala tak upjatě. Nikdo mu nevysvětlil, a asi ani nevysvětlí, co přesně se stalo, že vévoda nevěnoval svým nemovitostem a pozemkům takovou péči jako dřív. Díkybohu byla většina majetku v rodinném svěřeneckém fondu, určena dalším generacím, takže s nimi nemohl volně nakládat, jinak

by se mohlo stát, že by je prodal, přinejlepším jen zastavil. „Nevíte náhodou, kdo byla ta ženská?“

„Její komorná ji oslovovala paní Rosemund Petrieová.“ Když Barnes to jméno vyslovil, odplivl si. „Chovala se jako královna a vyžadovala, aby se s ní taky tak jednalo. Přitom to podle mého názoru byla jen děvka.“

Jeho podkoní sice o té ženě moc nevěděl, ale Gideon už zjistí, kdo přesně ta ženská je a jestli od ní vůbec něco dokáže získat zpátky. Pak ho napadlo něco, na co nechtěl ani pomyslet. „Bylo mi řečeno, že otec zemřel v Londýně.“

Barnes zvedl Gideonův klobouk z místa, kam spadl, pomalu ometl krempu a pak teprve potvrdil: „Zemřel v posteli. Byl tam s ní.“

„Tady?“ Vrhł na starého muže pohled ostrý jako dýka. „V našem městském domě, v Rothwell House?“

Nejvyšší podkoní ani nezvedl oči a pomalu přikývl.

„Pro boha živého! Kam dal otec rozum?“

„To nikdo neví, Vaše Milosti,“ řekl Barnes rychle, jako by mu mohli vévodovu netaktnost klást za vinu. „Rychle jsem ji odsud vypakoval, nikdo to neví... jen dva čeledíni a pan Fredericks. Ti tu pracují a vědí, čím chleba jedí, ti to nikde vykládat nebudou.“ Pokřičoval se. „Vymažte mé jméno z máminy bible, jestli budou šířit klepy. Paní Boyleová dokonce nechala vyměnit matraci. Tvrdila, že je plná zla a hříchu.“

Gideon si sice nemyslel, že by matrace mohla mít zlou povahu, ale přesto byl rád za novou. Přísahal by, že matka moc dobře věděla, kde byl její manžel, když si ho pánbůh vzal. „Jsem si jistý, že jste zařídil všechno, co bylo potřeba.“

„Ano, Vaše Milosti. Nechám zasklít ta okna. Co ty koně a kočáry, co tu zůstaly po paní Petrieové?“

Gideon probodl Barnese pohledem. „Velmi bych ocenil, kdybyste mi řekl všechno najednou. Kolik je to koní, kočárů a bůhvíčeho ještě? Koupil je můj otec, nebo byly její, ještě než se s ní zapletl?

Prosím, sdělte mi bez okolků i jakékoli další informace, které považujete za důležité.“

Podkoní přemýšlel a třel si přitom nos. Nakonec odpověděl: „Starý vévoda jí koupil hezkého jezdeckého arabského koně, pak jsou tu dva tmaví ušlechtilí hnědáci, dvojspreží k otevřenému kočáru, které jí koupil před pár lety...“

„Jsou stejní, ti do dvouspreží?“ vyštěkl Gideon, jako by tu otázku vyplivl.

Sluha se na něj podíval, jako by se zbláznil. „Od Jeho Milosti byste nic jiného nečekal, nebo jo? Už můžu dokončit výčet, Vaše Milosti?“

Gideon zaťal zuby a krátce přikývl. Ne že by bylo důležité, kolik toho ještě je. Stejně to všechno co nejrychleji prodá. Spočítal si, že jen cena koní bude nejméně tři tisíce liber. Otec na koních nikdy neskrbil. Gideon zaměřil pozornost zpět na Barnese, jenž mu vyjmenovával, co jeho otec za poslední tři roky nakoupil.

„Všechno to prodejte.“

„Ještě jsem se nedostal k sedlům a ostatním potřebám,“ namítl starý muž ukřivděně.

„Nechte koně, které jsem přivedl s sebou, a ty, které jsou podle vašeho názoru nejlepší pro městský kočár. Ostatní půjdou pryč.“

„Co s tou lehkou dvoukolkou? Moc byste za ni nezískal a třeba ji budete potřebovat.“

Sportovní kočár by se mu mohl hodit. Tak by ušetřil peníze za koně nebo poníky do spřežení. „Tak dobře. Tu si nechám. Ohledně kočárů a ostatních věcí se obraťte na aukční dům Tattersallových nebo na nějaké jiné dražitele koní.“ Barnes opět otevřel pusu. „Nechte tu všechno, o čem si myslíte, že bych to mohl potřebovat.“

„Děkuju vám, Vaše Milosti.“

„Spalničky?“ vykřikla lady Louisa Viversová. „Všichni tři?“

Nemohla se dočkat, až někomu poví o tom gentlemanovi, jehož viděla v Hyde Parku, a tak zamířila rovnou do salonku, který sdílela se svou přítelkyní a nově nabytou sestrou, lady Charlotte Carpenterovou.

Těsně předtím, než společenská sezona pořádně začala, se Louisin bratr, Matt Worthington, oženil s lady Grace Carpenterovou. Grace byla poručnicí svých sedmi bratrů a sester, takže po tom sňatku měla Louisa celkem deset sourozenců, když se vezmou v úvahu i její tři vlastní sestry, a to nepočítala Grace. Někdy v průběhu zimy se počet dětí zvýší na dvanáct, protože se narodí Mattovo a Gracino první dítě. Dívky byly radostí bez sebe, že z nich budou tetičky. Dokonce i chlapi byli nadšení.

Jenže jakmile Louisa otevřela pusu, Charlotte jí oznámila lékařovu diagnózu. Tato informace byla přednější než Louisina novinka.

„Ano,“ potvrdila Charlotte. „Onemocněli jimi Theodora, Mary a Philip. Podle toho, co říká sestřenka Jane, a vzkazu, který zanechala tvoje matka, všichni ostatní, včetně Grace a Matta, je už měli.“

„Bude se kvůli tomu muset odložit Gracina a Mattova cesta do Worthingtonu?“ To, že do rodiny přibýlo tolik nových členů, znamenalo, že nejen Worthington House ve městě, ale i hlavní panský dům Worthingtonů na venkově bude muset projít rozsáhlou rekonstrukcí, aby v něm mohla celá rodina bydlet. Proto se všichni nastěhovali do městského domu Carpenterových, Stanwood House, v podstatě tam nebydlel jen jediný z jejich sourozenců, a to Charlie, hrabě ze Stanwoodu, jelikož studoval na Etonu. Dokonce i Louisina matka a její nový manžel Richard, vikomt Wolverton, budou po zbytek sezony pobývat ve Stanwood House, zatímco ve Worthington House bude probíhat renovace. Samozřejmě až po jejich návratu ze svatební cesty na Richardovo panství v Kentu.

Naštěstí oba domy stály na stejném náměstí, Berkeley Square, přímo proti sobě.

„Předpokládám, že je ta cesta nemine,“ domýšlela se Charlotte. Seděla u stolu a lechtala se pírkiem na konci brku na tváři. „Jestli se mají po skončení sezony usadit v domě vaší rodiny, musí se začít s rekonstrukcí učebny.“

Louisa a její sestra už byly téměř v polovině své první sezony. Nemoc sourozenců situaci určitě značně zkomplikuje.

Kousla se do spodního rtu a začala v duchu upravovat své plány tak, aby odpovídaly vývoji událostí. „Hm, domnívám se, že bychom měly napsat vzkazy a omluvit se ze všech zábav, kterých jsme se plánovaly zúčastnit.“ Mrkla na psací stůl. „To je otrava. Proč musely děti onemocnět zrovna teď?“

Charlotte vybuchla smíchy a tím se nálada trochu uvolnila. „Sko-ro přesně tak se k tomu vyjádřil Matt.“

Louisa se usmála. „A co na to řekla Grace?“

„Namítla, že by se měl zeptat dětí, co ony na to. Grace pro nás zařizuje gardedámu pro případ, že by si přece jen přál odjet.“ Charlotte si ztěžka povzdechla. „Chudáčci děti. Vzpomínám si, jak mi bylo, když jsem měla spalničky já. Nejhorší ale bylo, když už jsem se cítila zase dobře, že mi stejně nedovolili vycházet z pokoje, kde jsem stonala. Kéž by tu byl Charlie, aby je pomohl zabavit. Samozřejmě že pomůžu i s ošetřováním.“

„Já také.“ Louisa zvedla ze stolu zápisník. „Měly bychom sestavit rozvrh, abychom mohly za zábavou i pomoci s péčí o děti.“

Bleskově se skrčila, protože Charlotte po ní hodila vyšívaný polštářek. „Ty a ty tvoje plány.“

„Jak jinak bys chtěla dosáhnout toho, abychom se vdaly? Když už jsme u toho, jak ti to jde s Harringtonem?“

Charlotte našpulila rty. „Ne tak, jak bych si přála. Vypadá to, jako by si myslel, že už zdolal všechny překážky, a tak odjel na týden na své panství.“ Pozvedla obočí. „Domnívám se, že už mě má za jistou.“

„Takhle to nepůjde.“ Louisu tahle informace nepotěšila. Charlotte si zasloužila lepší jednání. „Jestli tě ignoruje teď, představ si, jak se k tobě bude chovat jako manžel.“

„Přesně to mě napadlo,“ souhlasila Charlotte. „Mám ho ráda, ale nechci, aby mě bral jako hotovou věc. Asi si ho musím jako možného manžela škrtnout.“

„Nemůžu říct, že bych ti to měla za zlé.“ Louisa přešla ke stolu vedle jedné z pohovek a přiložila ruku na čajovou konvici. Byla studená. „Buď tak hodná a zazvoň, ať nám přinesou čerstvý čaj, než se převleču.“ Charlotte nepřítomně přikývla. „Konečně mě napadlo, jak to zařídím s lordem Bentleym.“ Louisa se na kamarádku nezbedně ušklíbala. „Musíš mi pomoci najít pro něj partnerku.“

Edmond, markýz z Bentley, dědic vévody z Covingtonu, byl jedním z prvních mužů, se kterými se Louisa během této společenské sezony seznámila, a přestože mu už mnohokrát naznačila, aby o ni neusiloval, zůstával jejím nejvytrvalejším ctitelem. Nic z toho, co udělala, ho dosud nepřesvědčilo, že se k sobě nehodí.

Sestra radostí zavýskala. O chvíli později vytáhla kapesník a osušila si oči. „To je tvůj zatím nejlepší nápad. Pokud přenese svou náklonnost k jiné dámě, zbavíš se ho, a neraníš přitom jeho city.“

„Svatá pravda. Jediným problémem je, kdo to bude. Musí být dostatečně inteligentní na to, aby byla vévodkyní, dostatečně schopná, aby přiměla Bentleyho vykonávat své povinnosti, a k tomu značně trpělivá, aby snesla jeho liknavost.“ Louisa si nemohla pomoci a ušklíbala se. „Což je ctnost, kterou já zrovna nevynikám.“

„Má být trpělivější než ty?“ řekla Charlotte vážně, ale koutky úst se jí zvedly. „To se zdá jako nemožná kombinace. Musela by být po všech stránkách dokonalá.“

Louisa ignorovala neapnou poznámku své sestry a navrhla: „Jestli dneska přece jenom půjdeme na ten ples, můžeme ji hned začít hledat.“ Na okamžik se odmlčela, už s prsty na klíče dveří. „Nebude to lehký úkol, ale jsem si jistá, že uspějeme. Za chvíli jsem zpátky.“

„Na ten ples jdeme,“ zavolala za ní Charlotte. „Budeš tak laskavá a dojdeš to říct Mattovi? Chtěla jsem se přezout, ale ty už jsi oblečená.“

Jejich bratr nadále používal pracovnu ve Worthington House, protože tvrdil, že navzdory stavebním pracím je v něm větší klid než ve Stanwood House.

„A navoněná stájemí. Počkej s tím čajem, zajdu tam hned teď.“
Louisa seběhla ze schodů, vyšla z domu a přešla Berkeley Square.

KAPITOLA DRUHÁ

Gideon odešel ze stájí a o chvíli později vstoupil dveřmi ze zahrady do domu, rychle prošel chodbou do síně a k hlavnímu schodišti. Tam jeho pozornost upoutal dopis ležící na těžkém kulatém dubovém stole. Určitě byl od bratrance Bentleyho. Nikdo jiný nevěděl, že je v hlavním městě, ani ho tu neočekával. Gideon by zřejmě měl být svému bratranci vděčný. Kdyby ho nepožádal o neodkladnou pomoc, jejíž povahu ale zatím neznal, nezjistil by, co tu otec prováděl.

Stáhl si rukavice, zvedl dopis a otevřel obálku.

Rothwelle,

je to nezvyklé oslovovat tě takhle, ale předpokládám, že si na to zvyknu. Doufám, že tento vzkaz dostaneš včas. Tím chci říct, že doufám, že už jsi ve městě. U lady Saleové se dnes koná ples, zařídil jsem, abys dostal pozvánku. Ne že by ti odepřeli vstup, to jistě ne, ale za daných okolností to takhle bude lepší. Setkáme se tam.

*Tvůj bratranec
Bentley*

Gideon mrzutě vydechl. Jak má svému bratranci u všech svatých pomoci, když mu ten zatracený chlap ještě neřekl, co od něj vlastně chce? Gideon byl o několik let starší než Bentley, ale přesto si byli odjakživa blízcí. Udělá, co půjde, aby mu pomohl. Hlavně musí zjistit, o co mu vlastně jde. Upřímně doufal, že než zdědí otcův titul, tak se Bentley ožení s rozumnou ženou nebo přijde k rozumu.

Do plesu zbývaly ještě hodiny a Gideon hodlal ten čas strávit užitečně. Od návratu domů studoval nové metody obdělávání půdy a jak zvýšit výnos a úrodu plodin. Ale nejdřív si musí krátce promluvit se svým tajemníkem. Pak navštíví přítele.

O necelou třičtvrtěhodinu později zaklepal na dveře Worthington House. Otevřel mu statný majordomus a Gideon mu podal svou navštívenku.

Sluha se s kamennou tváří uklonil. „Pojďte za mnou, Vaše Milosti.“

Gideon potlačil úsměv. Matt, hrabě z Worthingtonu, si vždycky stěžoval, že mu osud nadělil majordoma, jenž se odmítá i jen maličko usmát nebo se aspoň trochu uvolnit. Gideon neměl tušení, proč by mu to mělo vadit. Majordomové byli většinou strnulí jako prkno a povýšenější než sami vévodové.

Rozhlédl se kolem sebe a všiml si, že dům je nezvykle prázdný, na zemi ani neležely koberce. Pak se domem rozlehlo hlasité bušení.

O chvíli později se otevřely dveře do Worthingtonovy pracovny.

„Jeho Milost vévoda z Rothwellu,“ ohlásil ho vážně majordomus.

„Děkuju vám, Thortone.“ Worthington vstal a obešel psací stůl. „Rothwelle, rád vidím, že ses už vrátil. Má nevlastní matka za nás určitě napsala kondolence. Přijmi mou upřímnou soustrast.“

Gideon mu podal ruku a jeho přítel ji stiskl. „Děkuju ti. Otcova smrt byla šok, ale ještě horší bylo to, co jsem zjistil o stavu budov, pozemků a dalšího majetku. Díkybohu za to, že většina panství je ve svěřenském fondu, takže s ním nemohl volně nakládat.“

„Jak to tak vypadá, tohle v dnešní době zachraňuje mnoho rodin. No a pak ještě dcery bohatých obchodníků.“ Worthington posunkem naznačil Gideonovi, aby se posadil do velkého křesla u prázdného krbu. „Za chvíli přinesou čaj, ale mám tu víno a brandy, jestli si dáš radši něco ostřejšího.“

„Děkuju, dám si čaj.“ Teď si potřebuje zachovat bystrou mysl. „Jak můžeš pracovat, když je tu takový rámus?“

„Věř mi, druhá možnost je ještě horší.“ Worthington směstnal svou vysokou postavu na malou pohovku proti Gideonovi. „Nedoneslo se mi, že jsi ve městě.“

„Přijel jsem teprve včera pozdě v noci. Jeden ze členů mé rodiny mě požádal o pomoc. Nezdržím se tu dlouho. Mám moc práce.“

„Přišel jsi vysloveně jen na společenskou návštěvu,“ Worthington mírně naklonil hlavu, „nebo pro tebe můžu něco udělat?“

Čaj přinesli zrovna ve chvíli, kdy se Gideon rozhodl, co všechno může přáteli o problémech, které ho potkaly, říct. Pokud chtěl získat co nejlepší radu, nemělo smysl něco skrývat. Přesto se zdráhal prozradit příliš mnoho informací. „To, co ti teď řeknu, si musíš nechat pro sebe. Pokud se něco z toho dostane ven, bude moje situace ještě mnohem horší.“

Worthingtonovi zmizel úsměv ze rtů. „Na mě se přirozeně můžeš spolehnout.“

„Budu mluvit zcela otevřeně. Pokud jde o finanční zdroje, které mám k dispozici, dost se ztenčily. Můj otec vybíral z účtů, jako by se na světě nemusel na nic ohlížet. Naštěstí byl můj správce celé tři roky schopen dobře hospodařit i s prostředky, které měl po ruce, takže jsme měli čím osít, ale stalo se tak na úkor údržby a rozvoje.“

„To není nikdy dobré, odkládat opravy,“ poznamenal bezvýrazně Worthington.

Gideon přikývl. „Musím taky změnit metody, jak různé činnosti provádět. Můj správce je dobrý muž, ale lpí na starých způsobech. Něco jsem si o tom přečetl, ale přišel jsem si k tobě pro radu o tom, které nové metody jsou nejlepší.“ Usmál se. „Z jiného soudku, jsem taky zvědavý, jak si vedeš jako ženatý muž, jak ses té nové životní situaci přizpůsobil.“

Přítel se usmál od ucha k uchu, což Gideonovi řeklo všechno, co chtěl vědět.

„Kdybych věděl, jaká to bude legrace, oženil bych se už před lety.“ Worthington rošťácky pozvedl obočí. „Nepřidáš se ke mně?“

Gideonovi ulétly myšlenky k dámě na koni, kterou spatřil dnes ráno, a pak zavrtěl hlavou. „Chci se oženit. Je to mé přání, ale i povinnost. Bohužel nemůžu žádnou ženu požádat o ruku, dokud nedám do pořádku své finance.“

„Můžeš se oženit s nějakou dědičkou.“ Worthington poklepal tužkou na desku stolu. „To je naprosto přijatelný a čestný způsob, jak přijít k majetku. Zejména když jsi svou situaci sám nezapříčinil.“

„A připoutám se natrvalo k ženě, která touží jen po tom stát se věvodkyní.“ Gideon se ušklíbl. „Ne, pěkně děkuju. Chci mít zase slušný majetek, než se ožením, a budu hodně šetřit, abych si mohl sňatek dovolit. Naštěstí mám ještě rok nebo dva čas, než bude uvedena do společnosti má sestra.“ Protřel si zátylek a pak se podíval Worthingtonovi do očí. „Možná je to ode mě hloupé, ale nelíbí se mi představa, že bych měl využít peněz své manželky na opravu panství. To, co dáma do manželství přinese, se má využít pro děti a na pohodlný život manželky. Ta situace je můj problém. Musím ho vyřešit sám.“

Odmítal dopustit, aby jeho manželka byla závislá na výnosu z nemovitostí, které, pokud by se patřičně nespravovaly, by jí neposkytly dostatek prostředků. Zachvěl se a upil čaje. Ne že by si musel dělat se sňatkem starosti. Pochyboval, že ho nějaká žena zaujme. Možná s výjimkou té tmavovlásky s nádherným držením těla při jízdě, úžasnou postavou a očima, ve kterých by se člověk mohl utopit. Ale šance na to, že ji ještě někdy v životě potká, byla téměř nulová. Kromě dnešního plesu neměl v plánu účastnit se žádných společenských akcí.

Horlivý sluha otevřel dveře v ten okamžik, kdy se Louisa přiblížila k Worthington House. Z horních pater domu, kde probíhala rekonstrukce učebny, až sem doléhalo bušení kladiv.

Sluha se uklonil. „Jeho lordstvo je ve své pracovně, mylady.“

Což byl v podstatě jediný důvod, proč Louisa navštívila dům své rodiny. „Děkuju vám.“

Popravdě řečeno se cítila víc doma ve Stanwood House. Koneckonců tam bydlela déle. Když maminka přivezla Louisu a její sestry do hlavního města, zdržely se ve Worthington House sotva pár týdnů, pak se Matt a Grace vzali a rodina se přestěhovala do městského domu Carpenterových. Louisa už měla ráda Charlotte a její sourozence jako své vlastní.

Během rekonstrukce byly z chodby odstraněny běhouny, takže jí boty klapaly na tvrdém dřevě. Došla ke dveřím, zatukala a otevřela je. „Matte...“

Vysoký gentleman se špinavě blond vlasy a nejhezčíma šedýma očima, které v životě viděla, vstal a zadíval se na ni. Měla co dělat, aby nezapomněla zavřít pusu.

To je on!

Tentýž muž, kterého spatřila ani ne před hodinou. Na krásně tvarovaných rtech se mu objevil úsměv, na nějž i ona zareagovala úsměvem.

„Louiso,“ oslovil ji bratr. Odpoutala pohled od jeho hosta. „Rád bych ti představil vévodu z Rothwellu. Rothwelle, tohle je má sestra, lady Louisa Viversová.“

Louisa popošla kousek do místnosti a Rothwell se přiblížil k ní. Když mu podala ruku, poklonil se. „Těší mě, mylady.“

„Vaše Milosti.“ Udělala hluboké pukrle. „Potěšení je na mé straně.“ V okamžiku, kdy se jeho teplé rty dotkly jejích prstů bez rukavičky, podlomila se jí kolena a bylo jí jedno, že by se ve skutečnosti vůbec neměl dotknout rty její ruky. Panebože! Tohle se jí ještě nikdy nestalo. Žhnoucí pohled stříbrných očí ji ochromil, stejně jako se to stalo za rozbřesku.

„Když dovolíte, trvám na tom, že mě těší víc, mylady.“

Bylo to nejspíš poprvé v jejím životě, co Louisa ztratila řeč. Na-

šťěstí si Matt odkašlal, než se stihla úplně ztrapnit. Odtáhla ruku a vévoda pomalu rozevřel prsty a pustil ji.

„Matte,“ řekla a zhluboka se nadechla, protože se snažila uklidnit splašeně bijící srdce. Jinak by z vévody nedokázala odtrhnout zrak. „Přišla jsem ti říct, že dnes večer na ten ples přece jen půjdeme.“

„Ano. Myslel jsem si, že to tak dopadne,“ odpověděl bez nálady. „Doufal jsem, že mě ty spalničky zachrání před zbytkem sezony, ale Grace na to má jiný názor.“

„Co mají spalničky společného s plesem?“ vyzvídala vévoda.

„Získal jsem nejen manželku, ale s ní i několik dětí.“ Matt mu vysvětlil, že před sňatkem byla Grace poručnicí svých sourozenců a on tu povinnost převzal. „Tři nejmenší onemocněly, ale není jim tak špatně, abychom kvůli tomu museli rušit své závazky.“

Louisa pohlédla na vévodu. „Půjdete na ples k lady Saleové?“

„Budu tam.“ Když se na ni zahleděl, jeho oči zase nabyly stříbrné barvy. „Prokážete mi tu čest a zatančíte si se mnou, mylady?“

V duchu si prolétla svůj taneční pořádek. Obvykle si tanec těsně před večeří zamluvil Bentley, ale jestli má být její plán úspěšný, musí ho od sebe odpoutat. „Mám ještě volný tanec před večeří.“

„Skvělé. Budu se těšit na to, že se s vámi opět setkám.“

Bratr na ni upřel pohled, jehož význam si nedokázala vysvětlit, a řekl: „Probírali jsme s Rothwellem metody, jak zlepšit hospodaření na jeho panstvích.“

Nepochopila z toho, jestli ji zve, aby se připojila k jejich hovoru, nebo ji vybízí k odchodu. Ale stejně se musí zajít podívat na děti. „To jste se obrátil na správného člověka, Vaše Milosti. Matt má značné znalosti, co se hospodaření týká.“ Znovu se poklonila. „Bylo milé se s vámi setkat. Budu se těšit na náš tanec.“

„I já, mylady.“ Řekl to tak vřele, že jí po zádech přeběhl příjemný mráz.

Otevřel jí dveře, a jakmile je zase zavřel, v podstatě proletěla chodbou do haly a pak přes náměstí. Srdce jí bušilo tak zběsile jako

ještě nikdy v životě. Když ho dnes ráno spatřila, málem se u něho zastavila. Ale přestože by nejradši odhodila veškerou obezřetnost, věděla, že to nesmí udělat. Takovým chováním by zklamala nejen matku, ale i Matta a Grace. A najednou je *ten muž* tady, s Mattem.

To muselo být neklamné znamení, že jim bylo souzeno se alespoň seznámit. Louisa se nemohla dočkat, až to řekne Charlotte!

Jsem pošetilý hlupák, pomyslel si Gideon, když se dveře za lady Louisou zavřely. Jenže jak by ji mohl ignorovat, když ho málem připravila o dech? A pak se ho zeptala, jestli půjde dnes večer na ten ples, a on neodolal a požádal ji o tanec. Jednou si s ní zatančí, jediný tanec. Nic víc. Pak zjistí, co po něm Bentley k čertu chce, pomůže mu a vrátí se do Rothwell Abbey.

„Proč mám takový pocit, že ses s mou sestrou už někdy předtím setkal?“ oslovil ho Worthington a svažtil obočí.

„Takhle se to úplně nedá říct,“ odvětil Gideon pomalu, nechtěl Worthingtona rozhněvat. Lady Louisa byla jeho sestra a nesl za ni odpovědnost, a Gideon se svému příteli právě před chvílí svěřil, že si manželku nemůže dovolit. Hned jak ji uviděl, mělo mu být jasné, že mu rozvrátí pečlivě připravené plány. Přestože ho velmi přitahovala, zůstávalo faktem, že bude muset ještě dlouho čekat, než se bude moct oženit. Proto formuloval svou následující větu velmi opatrně. „Dnes brzy ráno jsme se minuli v parku. Měla s sebou nějakou příšernou bestii.“ Vzpomněl si na to, jak silně na něj tehdy zapůsobila, jako by se čas zpomalil a oni dva byli jediní lidé na světě. A pak, když uchopil její ruku, celé jeho tělo naléhalo, aby ji už nepustil.

Nechtěl, aby ten okamžik skončil. Pokud by ruku trošku neodtáhla, možná by ji stále ještě držel. Jenže se jí nesmí dvořit. Ale aspoň ji může chvíli držet v náručí.

Zpoza stolu se ozvalo zívnutí. Po nějaké době se objevila ta potvora, kterou viděl dnes ráno.

Worthington se ušklíbl. „Je to ta bestie?“

„Ano, to je německá doga?“

„Je. Máme dvě, ale Daisy, ta mladší, ještě nemůže doprovázet koně, nedá se jí věřit.“

„Tvá sestra je velmi dobrá jezdkyně.“

„Odjakživa byla dobrá.“ Matt vrhl na přítele podivný pohled, který Gideon nedokázal rozluštit, a pak řekl: „Vrátíme se k našemu rozhovoru? Mám několik knih, které ti můžu půjčit, jestli chceš.“

„Ano, jistě. Děkuji ti.“ Znovu se mu před očima vynořila představa lady Louisy na koni. Zatracený otec. Kdyby se při správně vévodství nechoval tak nezodpovědně a nemorálně, Gideon by se jí mohl dvorit. Ale to za těchto okolností nesměl, když byl jeho majetek v tak špatném stavu. Už jen kvůli Worthingtonovi, to by mu nemohl udělat.

Jenže, panebože, byla tak krásná. Těšil se na tanec a na večeri s ní víc, než bylo záhodno. Možná že kdyby v sobě našli zalíbení, že by počkala, dokud... Ne. To od ní nemůže žádat.

Worthington napsal něco na vizitku. „Tady máš jméno a adresu člověka, který se mi stará o obchody a finanční záležitosti. Ten ti bude schopen doporučit, do čeho můžeš bezpečně investovat.“

„Děkuji ti. To mi určitě pomůže.“ I kdyby Gideon ztratil hlavu a požádal o její ruku, Worthington, který znal stav Gideonova panství, by ten sňatek nikdy nepovolil. Nepochyboval, že nějaký šťastlivec mu ji vyfoukne ještě před koncem sezony.

Hromy a blesky! Proč se otec nedokázal držet od ženských a hazardních her dál?

„Co bys mi mohl říct o jedné povětrné dámě, která si říká paní Petrieová?“

„Nemám s ní osobní zkušenost. Ale vím, že tvůj otec byl občas ‚vídán‘ v její společnosti. Jestli jsem to dobře pochopil, je výjimečně drahá.“

„Tak jsem to pochopil i já.“

„Jde o vévodu?“

Gideon přemýšlel, kolik mu toho může prozradit. Nechtěl, aby kdekdo věděl, co jeho otec prováděl. Ale Worthington už podle všeho o otcových pochybných stycích věděl z dřívějšíka. Mimoto s tímto konkrétním problémem se Gideon nemohl svěřit nikomu jinému. „Bohužel ano. Při inventuře se zjistilo, že chybí nějaké šperky patřící do svěřeneckého fondu. Zprvu jsem se domníval, že se najdou ve šperkovnici mé matky, ale ta řekla, že je otec vždycky schovával v sejfě. Nebyly ani na panství, ani tady. Dnes ráno jsem zjistil, že existuje jistá paní Petrieová. Domnívám se, že ty šperky má ona.“

„Jestli je opravdu měla ve svém vlastnictví, možná je zastavila.“

„To mě taky napadlo, ale dají se snadno rozpoznat. Rozebrat by je dokázal jen zkušený zlatník.“

Worthington vytáhl další vizitku. „Zajdi k Rundell and Bridge's. Jestli je neviděli oni, pak by ti mohli pomoci v zastavárně T. M. Sutton. Pan Sutton je známý tím, že dává za zboží nejlepší cenu.“

„Mimochodem, jestli sháníš dobré koně, ta zvířata, pro která nemám využití, budu prodávat.“

„Dáš je do dražby k Tattersallovým?“

„Ano, potřebuju za ně dostat co nejvíc.“

„Dej mi vědět, až půjdou do dražby, podívám se na ně.“

„Děkuji ti za všechno.“ Gideon si vzal vizitku a vstal. „Nechám tě teď v klidu pracovat.“

I přítel vstal. „Jsem rád, že jsem tě zase viděl. Je to hrozná škoda, že jsi po návratu našel panství v rozkladu, ale ty ho dáš do pořádku.“ Potrásli si rukama. „Dej mi vědět, kdybys potřeboval něco dalšího.“

„Dám. Ještě jednou ti děkuji za pomoc.“

Worthington mu přidržel dveře otevřené. „Požádám svou manželku Grace, aby ti poslala pozvánku na večeři, jakmile se vrátíme, jedeme totiž na krátkou návštěvu do Worthington Place.“

„Mám dojem, že jsem se s ní ještě nesetkal.“

Na tváři jeho přítele se objevil domýšlivý výraz. „Ne. Ulovil jsem ji, jak nejrychleji jsem svedl.“

Gideon vyšel na chodník a vydal se po ulici hledat drožku. O chvíli později měl štěstí, z jedné právě vystupoval zákazník.

„K Hatchettovi na Longacre.“

„Ano, pane.“ Ošuntělý kočár vyrazil vpřed.

O půl hodiny později vstoupil Gideon do rozlehlé budovy, ve které stálo mnoho kočárů v rozličném stavu a různém stadiu oprav. Přistoupil k němu muž, který byl podle jeho odhadu jen o několik let starší než on.

„Jsem pan Hatchett mladší. Co pro vás můžu udělat, pane?“

„Rád vás poznávám. Já jsem Rothwell.“ Druhý muž se poklonil.

„Můj zemřelý otec u vás objednal dva kočáry, jeden krytý landauer a druhý otevřený faeton. Musím ty objednávky zrušit.“

„Dobře si na tu zakázku vzpomínám, ale nejdřív mi dovolte vyjádřit vám soustrast. Slyšeli jsme, že Jeho Milost zemřela. Z toho důvodu jsme ten krytý kočár ani nezačali vyrábět. Ale ten otevřený je už napůl hotový.“ Diskrétně zakašlal. „Ta žena, která vašeho otce tehdy doprovázela, když zadával tu objednávku, nám zrovna včera poslala vzkaz a ptala se na něj.“

Chamtivá poběhlice. „Když mi dáte její adresu, vysvětlím jí situaci osobně.“

Na panu Hatchettovi bylo vidět, že se mu značně ulevilo. „Ano, jistě, Vaše Milosti. To budu rád.“

„Pak mám ještě jiný otevřený kočár, který bych rád prodal. Obchodujete s použitými kočáry?“

„Ano. Rád se k vám na něj přijdu podívat, nebo můžete poslat svého kočího, aby ho sem přivezl.“

Gideon chtěl mít tu zatracenou věc co nejdřív ze stájí, stejně jako všechen ostatní otcův majetek, na který si dělala jeho milenka nárok. „Nechám ho k vám odvézt.“

Najal si další drožku a uvedl adresu, která nebyla daleko od Green

Parku, pak ale změnil úmysl a rozhodl se nejdříve zajet k Rundell and Bridge's. „Ludgate Hill.“

„Už to nebudete měnit?“ zlobil se vozka.

„Ne,“ ujistil ho Gideon.

Než té ženě sdělí, že už k ní žádný Rothwell nebude tak štedrý jako dříve, chtěl zjistit, jestli se mu nepodaří najít ty postrádané šperky. Taky nechtěl, aby věděla, že se snaží zjistit, jestli je u sebe nemá ona. Zajímalo by ho, jestli dům, ve kterém bydlí, je vůbec její. Jak se zdálo, otec do ní byl velmi zamilovaný, takže i ten dům teď klidně může patřit Gideonovi. A když už je na cestě, může se zastavit také u svého právníka.

Před očima se mu zjevil obraz lady Louisy. Kéž by se mu rychle podařilo získat zpět svůj majetek, aby se o ni mohl ucházet.

KAPITOLA TŘETÍ

„Charlotte!“ Louisa kráčela co nejrychleji, skoro běžela, až vpadla do jejich salonku. „Potkala jsem ho.“

Přítelkyně odložila pero a otočila se na židli. „Koho jsi potkala?“

„Muže, kterého si chci vzít.“ Srdce jí zběsile bušilo v hrudi a málem ji připravilo o dech. „Aspoň si to myslím.“

Charlotte ji chvíli soustředěně pozorovala a pak zatáhla za šňůru zvonku. „To je dost nečekané. Kde ses s ním setkala?“

„U Matta. Mluvil s ním o tom, jak zlepšit hospodaření na panství.“

Přítelkyně se usmála. „To se divím, že jsi tam s nimi nezůstala. Víš, jak moc tě tohle téma zajímá.“

Louisa ohrnula spodní ret. „Ráda bych tam zůstala, ale nevěděla jsem, jestli to můžu udělat.“

„To mi k tobě nesedí.“ Charlotte se přesunula na jednu z pohovek a poplácala na místo vedle sebe. „Jsem strašně zvědavá. Pověď mi o něm.“

Louisa nevydržela sedět, a tak popocházela po místnosti. „Klidně si myslí, že jsem se zbláznila, ale... ale dneska ráno jsem ho viděla poprvé v životě, když jsem se byla projet, a naše pohledy se setkaly. Bylo to skoro, jako bych ho znala celý život.“ Mrkla na svou sestru, která přikývla, aby ji povzbudila k dalšímu vypravování. „Když jsem ho potom uviděla v Mattově pracovně, přišlo mi to jako jakési znamení. Jako by to celé naplánoval osud. Málem jsem z něho nedokázala spustit oči a myslím, že on to cítil také tak.“ Přinesli čaj a Charlotte ho nalila, Louisa si vzala šálek a zírala, jak se jí chvějí ruce. „Páni. Nejdřív kolena a teď ruce.“

Charlotte zvedla jedno obočí.

„Chovám se jako hloupá husa. Jelikož jsem šla jen navštívit Matta, nenatáhla jsem si rukavice, a Rothwell mi políbil ruku.“

„Opravdu ti políbil ruku? Počkat. Říkala jsi Rothwell?“ Vyskočilo jí i druhé obočí. „Jako vévoda z Rothwellu?“

„Ano.“ Louisa přikývla. „Už ses s ním někdy setkala?“

„Ne, ale... něco s ním bylo.“ Charlotte stáhla obočí. „Aha, ano, teta se o něm jednou zmínila. Jeho otec zemřel, když byl současný vévoda v Kanadě. Od té doby, co se vrátil, ho ještě nikdo neviděl. Taky povídala, že jeho otec se v posledních dvou letech nebo tak nějak choval dost podivně.“ Pokrčila rameny. „To je všechno, co o tom vím. Zajímalo by mě, jestli přijde dnes večer na ples.“

Louisa nedokázala potlačit úsměv. „Bude tam a jsem s ním zadaná na poslední tanec před večerí.“

„To je báječné!“ Charlotte zatleskala. „Musím říct, že to zní velmi slibně.“

„Souhlasím.“ Čím dřív se s ním Louisa blíž seznámí, tím dřív bude vědět, jestli je pro ni ten pravý.

„Jestli jsi ale našla svého budoucího manžela, musíš se s konečnou platností zbavit Bentleyho.“

„No jo, do háje. Na toho jsem málem zapomněla.“ Zklamaně vydechla a řekla: „Nedá se nic dělat. Musím rozjet svůj plán, čím dřív, tím líp.“

„Plán?“

„Ano, ano. Pomocť mu najít manželku.“

„Na to jsem zapomněla.“ Charlotte zajiskřilo v očích. „Za těchto okolností se zdá, že ta záležitost dost spěchá. Kéž bych znala nějakou vhodnou dámu. Možná mě nějaká napadne při dopoledních návštěvách.“

Louisa zjevně nestačila sledovat myšlenkové pochody své přítelkyně. „Při dopoledních návštěvách?“

„Ano,“ protáhla Charlotte. „Obvykle sice chodíme po návštěvách

my, ale zrovna dneska se konají návštěvy u Grace.“ Charlotte obrátila oči v sloup. „Nepraštila ses do hlavy, že ne?“

„Ne, ne. Málem jsem zapomněla, že dneska je Gracin přijímací den.“ Louisa znovu zvedla svůj šálek. Díkybohu se jí už ruce přestaly trást. „Kéž by do města zavítala nová dáma.“ Taková, která by se hodila k Bentleymu.

Na základě rad, které dostal od Worthingtona, a také kvůli tomu, že v otcových zásuvkách našel spoustu účtenek od Rundell and Bridge's, stalo se toto luxusní londýnské klenotnictví Gideonovou druhou zastávkou po odchodu od Worthingtonových.

Když vešel, nade dveřmi se rozezněl zvonek.

Téměř okamžitě ho přivítal prodavač. „Mohu vám nějak pomoci, pane?“

„Doufám, že ano.“ Gideon položil na pult svazek účtenek v hodnotě desítek tisíc liber. „Jsem Rothwell. Co víte o tomhle?“

Prodavač hleděl na balíček, jako by ho mohl uštknout. „Myslím, že by bylo lepší promluvit osobně s panem Rundellem.“

O chvíli později byl Gideon uveden do malé, ale vytríbené a příjemné kanceláře. Stěny byly spíš vymalované než potažené látkou, ale visela na nich umělecká díla v pozlacených rámech. Zařízení byla hnědočerveným nábytkem.

Když prodavač Gideona ohlásil, vstal zpoza psacího stolu starší muž a obešel ho. „Vaše Milosti, jsem pan Rundell.“ Uklonil se. „Předpokládám, že jste přišel kvůli nedávným nákupům předchozího vévody.“

Gideon zdvořile přikývl. „Ano. Těsně před smrtí mého otce došlo k velkým nákupům a pokračují i potom, co byl pohřben.“

„Prosím, posadte se.“ Pan Rundell mávl rukou ke křeslu u psacího stolu. „Bohužel nám nebylo oznámeno datum vévodova úmrtí.“

Dostal jsem od té dámy,“ řekl to slovo se zjevnou nechutí a podal mu arch papíru, „neomezenou plnou moc k nákupům.“

Gideon zbledl. Tohle bylo horší, než předpokládal. „Můžu se na ni podívat?“

„Jistě, Vaše Milosti.“

To, na co hleděl, byl dopis adresovaný klenotníkovi obsahující plnou moc, jež umožňovala paní Petrieové koupit si, cokoli chtěla. Jeho otec přece nemohl takhle ztratit veškerou soudnost. Gideon potlačil paniku a studoval podpis. Něco na něm nesedělo. Ale to mohlo pramenit z toho, že zoufale doufal, že ta plná moc je padělek. „Není třeba říkat, že je odvolaná. Nicméně se domnívám, že ten podpis není pravý. Chci, aby se na něj podíval můj tajemník. Ten zná rukopis mého otce nejlépe ze všech.“

„Naše firma si, Vaše Milosti, samozřejmě nepřeje být zapletená do žádného podvodu, který chce někdo spáchat. Prosím vezměte si ten papír s sebou a dejte mi vědět, co zjistíte.“

„Děkuju vám.“ Vstal a chystal se odejít, když si vzpomněl na chybějící šperky. „Hledám také soupravu rodinných šperků, která chybí v inventáři. Je dost stará, pochází ze šestnáctého století. Je posetá drahokamy, rubíny a opály.“

„Ty klenoty znám, ale naposledy jsem je viděl tak před rokem nebo dvěma, když mi je přinesli na čištění a opravu několika uvolněných kamenů. Kdyby se mi dostaly do ruky, dám vám okamžitě vědět. Jestli chcete, můžu vám dát také seznam všech šperků koupených na základě té plné moci.“

„Ještě jednou vám děkuju,“ odpověděl Gideon a naklonil hlavu. Allerton mu předem vypracoval seznam všech klenotů, za které obdrželi účet, ale neuškodí, když mu nákupy potvrdí i Rundell and Bridge's. „Ještě vás požádám, abyste o našem rozhovoru s nikým jiným nemluvil.“

„To je samozřejmost, Vaše Milosti. Jsme hrdí na svou diskrétnost.“

Jakmile vyšel z klenotnictví, zamířil směrem k Victoria Street,

kde sídlila zastavárna T. M. Sutton. Gideon by rád věděl, jestli měl Worthington pravdu, když řekl, že paní Petrieová možná ty skvos-ty vyměnila za hotové peníze. Třeba se mu podaří zjistit, že některé šperky, které koupila na základě plné moci, zastavila.

Podnik byl překvapivě čistý a vládl v něm pořádek.

„Sháníte něco konkrétního?“ zeptal se ho mladý muž stojící za pultem.

Gideon mu podal svou vizitku. „Rád bych si promluvil s panem Suttonem.“

„Hned ho přivedu, Vaše Milosti.“ Muž zmizel za závěsem kaštanové barvy a o chvíli později se znovu objevil s mužem, který vypadal na čtyřicet. „Vaše Milosti, tohle je můj otec, pan Sutton.“

Jak se čekalo, starší muž se hluboce poklonil, pak si Gideona prohlédl od hlavy k patě. „Co pro vás můžu udělat?“

„Sháním informace o špercích, které vám možná prodala paní Petrieová.“

„Vaše Milosti, musíte pochopit, že informace tohoto druhu nesmím sdělovat.“

„Že ne?“ prohodil Gideon a svá slova znuděně protáhl. „Bylo mi řečeno, že váš podnik má dobrou pověst, a ty šperky, na které se ptám, byly ukradeny.“ Což nebyla úplná pravda, ale byla to skoro pravda, takže se necítil provinile. „Mám jejich seznam.“

Pan Sutton si ten kus papíru vzal. Když ho pročítal, stiskl rty do tenké čárky. „Některé z nich poznávám.“

Celý seznam představoval malé jmění. Pokud by se Gideonovi podařilo prokázat, že ta plná moc byla padělaná, významně by mu to pomohlo nahradit ztráty, které zavinil jeho otec. Otázka teď zněla, jak by se v té věci zastavárník zachoval. „Řeknu svému právníkovi, aby vás v této záležitosti kontaktoval.“

„Ano, jistě,“ řekl pan Sutton pochmurným hlasem. To by pro jeho podnikání bezpochyby znamenalo velkou ztrátu. Gideon měl s tím mužem soucit, ale i on sám utrpěl ztráty, které musí nahradit.

„Jsme podnik s opravdu dobrou pověstí. Rád vám pomůžu tu věc vyřešit. Předpokládám, že vám mám dát vědět, pokud mi přinesou další šperky?“

„To bych ocenil.“ Jednání se vyvíjelo mnohem lépe, než očekával. V duchu se rychle pomodlil za to, aby měl ve věci podpisu svého otce pravdu.

O necelou půlhodinu později vystoupil Gideon před Rothwell House a rázoval rovnou do své pracovny. „Allertone.“

Tajemník se okamžitě objevil. „Vaše Milosti.“

Gideon mu podal kus papíru. „Je to podpis mého otce? Vypadá jako jeho, ale něco mi na něm nesedí.“

Muž si dokument vzal, přečetl, promnul si čelo mezi obočím, pak vytáhl velkou lupu a studoval písmo. Po chvíli zvedl hlavu. „Není, díkybohu není. Ale jen jediný oblouček na něm není správně.“

„V Rundell and Bridge’s říkali, že na dokumentu byla pečeť.“

„Mám podezření, že za daných okolností se to dalo lehce zařídit. Popravdě řečeno důvod, proč jsem ten podpis tak zblízka zkoumal, byl, že ta ženská měla tu odvalu sem tenhle dopis, nebo jemu podobný, přinést a požádat, aby ho Jeho Milost podepsala. Jenže on místo toho do obchodu napsal, aby jí dali pouze jeden šperk dle jejího výběru.“

„Ona nebo nějaký její komplic museli ten podpis zfalšovat.“ Gideon se posadil do koženého křesla před Allertonovým psacím stolem. „Co mám teď dělat? Provést ji doma razii?“

Na tváři jeho tajemníka se objevil slabý úsměv. Bůh ví, že ten muž neměl v poslední době moc důvodů k radosti. „Domnívám se, že budete potřebovat služby svého právníka.“

„Navštívím ho, jakmile budu mít ten seznam od Rundell and Bridge’s, který mi slíbili poslat.“

„To by bylo moudré, Vaše Milosti.“

„Škoda že jsem nedostal informaci o paní Petrieové dříve. O její existenci jsem se dozvěděl pouhou náhodou.“

Tajemník si smutně povzdechl. „Její Milost si nepřála, aby vám to někdo sdělil.“ Řekl to unaveně, jako by mu na ramenou spočívala tíha celého světa. Postarší muž už začínal šedivět na spáncích. „Domnívám se, že chtěla, abyste si vévodu pamatoval takového, jaký býval dřív.“

„Přesto si myslím, když se vezme v úvahu, že ta ženská ještě pořád dostává peníze,“ Gideon hovořil klidně, ale pevně, „že by bývalo lepší mi to oznámit.“

„Měl jsem vám to říct dřív, Vaše Milosti. Přejete si, abych napsal seznam dalších věcí, které pro ni váš otec koupil?“

„Ano, protože z toho poznám, co si pořídila sama.“

Tajemník vytáhl svazek účtenek. „Jak víte, k některým nákupům došlo teprve nedávno.“

„Předpokládám, že ji nejspíš povzbudil úspěch s dopisem pro Rundell and Bridge's a provedla totéž i v jiných obchodech.“ Vzal účtenky, prolistoval je a pak je odložil na stůl. „Roztřídte je podle obchodů a podle toho, jestli byly ty věci nakoupené před, nebo po otcově smrti. Rozdělte je do balíčků a já ráno osobně do těch obchodů zajdu.“

Allerton si zjevně oddechl.

„Kolik myslíte, že to všechno stálo?“

„Podle mého nejlepšího odhadu je to kolem dvaceti tisíc liber, Vaše Milosti. Plus minus pár pencí.“

Gideon tiše hvízdal a byl rád, že tu není matka a neslyší to. Nera-da viděla, když se choval takto vulgárně. „Ta suma by nás zase postavila na nohy.“

„Byla by to velká úleva, Vaše Milosti.“

Bylo ještě potřeba zařídit spoustu věcí ohledně panství, ale tohle by mu moc pomohlo. Až tak, že by si dovolil požádat Worthingtona, zda by se směl dvořit lady Louise. Přestože za současné situace ještě nemohl uvažovat o sňatku.

S o něco lehčím srdcem vyšel z kanceláře a odešel do svých komnat. „Hobsone.“

„Vaše Milosti.“

Komorník sloužil u Gideona od té doby, co dostudoval na Oxfordu, a měl velkou radost, že se jeho pán vrátil na anglickou půdu. Drsné a poněkud uvolněné způsoby jeho pána, jichž nabyl v Kanaadě, se jeho smyslu pro důstojnost dost přičily. Od Gideonova příjezdu do Londýna trval jeho komorník na tom, aby v první řadě zašel k Westonovi a pořídil si nové oblečení.

„Dnes večer jdu na ples k lady Saleové.“

„Výborně, Vaše Milosti. Postarám se, abyste měl všechno připravené. Budete večeřet mimo dům?“

Zvážil své možnosti. Popravdě řečeno se mu nechtělo večeřet ve společnosti ve svém klubu. Na druhé straně by se mu tam mohla naskytnout příležitost získat nějaké další informace o té ženské. „Zjisti, jestli se mnou kuchař počítá. Jestli ne, budu večeřet ve svém klubu.“

Ale hlavně teď potřeboval nějak přečkat hodiny do doby, kdy zase uvidí lady Louisu.